

ffee, uden at Sagen bringes frem for de egentlige Domstole, naar den Udsagte for Fogden erklærer sig enig deri.

Medens Kommissionen dernæst har maattet ansee det for Straffeloven uvedkommende at bestemme Noget om, naar og hvorvidt Ansvar til Skadeserstatning finder Sted ved forsættlige eller uagtsomme retskrænkende Handlinger, der ikke kunne ansees som strafbare, navnlig fordi de subjective Betingelser for Straffskyld ikke ere tilstede, har man troet, at der saa meget mere turde være Anledning til i nærværende Kapitel at optage nogle Bestemmelser angaaende den berørte mere civilretlige Følge af strafbare Handlinger, som det i Mangel af saadanne Bestemmelser maaskee ialtfald kunde være tvivlsomt, hvorvidt Forpligtelsen til Skadeserstatning skal strække sig, navnlig hvorvidt den kan komme til Anvendelse med Hensyn til Skade af en saadan Art, at den ikke ligefrem kan anslaaes i Penge, saavel som med Hensyn til den ved en Forbrydelse mere middelbart bevirkede Skade. Det er forekommet Kommissionen, at der vel kunde være Anledning til at give Skadeserstatningsforpligtelsen et noget større Omraade i disse Henseender, end den hidtil fulgte danske Retsspraxis synes at have været tilbøielig til. Her kan dog, som bemærket, kun blive Spørgsmaal om Skadeserstatningsforpligtelsen, forsaavidt den begrundes ved en forbryderisk Virksomhed, men det synes ogsaa i og for sig at være ret naturligt, at Overgangen til en noget forandret Opfattelse af, hvad der kan være Gjenstand for Skadeserstatning, navnlig i Retningen af Udvidelse, gjøres paa et Gebeet, hvor der maa være den største Opfordring til at tillægge den Skadelidende Ret til Opreisning saavidt muligt, nemlig hvor Skaden er tilspøiet ved en Forbrydelse. Det er vistnok fuldkommen bespoiet, at Fb. 4 Octbr. 1833 i dens § 28 paalægger den, som ved en Forbrydelse, eller endog kun ved Uagtsomhed, har tilspøiet en Anden en Legemsbeskadigelse, den Pligt at erstatte ikke blot de directe og indirecte Pengetab, men tillige de Lidelser, som ere paaforte den Skadelidende, saavel som den Lyde eller Vanstir, der maatte skyldes af den ham tilspøiede Skade, uden Hensyn til, at disse Under i og for sig ikke kunne ud-

maales i Penge. Men den heri liggende Tanke synes at maatte føre til, at der ligesaavel bør gives Opreisning for en i den Forurettedes hele timelige Existents maaskee i højeste Grad paa en forstyrrende og ødelæggende Maade indgribende Vreskrænkelse, som for den ved en Volds handling tilspøiede legemlige Lidelse og Forringelse af de legemlige Arbejdskræfter, og navnlig turde det være begrundet i Forholdets Natur, ligesom det er stemmende med den Anskuelse, der ligger til Grund for flere af Artiklerne i D. R. S. 6—13, see Art. 2, 4 og 16, at den, der misbruger sin Stilling til at forføre eller med Vold eller List skjænder en Kvinde, see Udkastets §§ 163—172, og derved ikke blot krænker hende paa det Dybeste, men maaskee tillige ødelægger hendes hele Fremtid i større eller mindre Grad, tilpligtes at give hende Opreisning derfor. At saadan ikke egentlig eller fuldstændig kan gives ved Penge, er sandt nok, men ligesom dette ogsaa kan siges med Hensyn til physiske Lidelser, Lyde og Vanstir, saaledes kan det formeentlig deels ikke benægtes, at den ommeldte Krænkelse indirecte ialtfald kan indeholde et Moment, som falder ind under eller er beslægtet med Begrebet om materiel Skade i videre Forstand, deels kan en Pengeerstatning dog altid i visse Maader betragtes som en Bod og Opreisning, om end usfuldstændig, for den Forurettede, og den Omstændighed, at den tilspøiede Uret ikke tilfulde kan gjenoprettes ved Penge, kan i hvert Fald ikke med Føie paaberaabes som Grund til at fritage den Skyldige for at give den Forurettede den mindre og usfuldstændige Opreisning, som kan ydes ved Penge. Der er fremdeles, efter Kommissionens Formening, god Føie til at udvide den ved en Voldsgjerning eller strafbar Uagtsomhed paadragne Forpligtelse til at erstatte den derved forvoldte Forstyrrelse af den Skadelidendes Erhverv til ogsaa at omfatte Erstatning for det Tab og navnlig den Berøvelse af Hjælp og Forsørgelse, som den Skyldige afstedkommer for den nærmeste Familie, naar den Overfaldne eller Skadelidende omkommer som Følge af den strafbare Gjerning. Det kan ikke bestrides, at den Skyldige ved at dræbe en Families Forsørger indirecte tilspøier den et materielt, større eller mindre Under, der tilnær-